

Čís. 10592.

Za poplatky notáře jako soudního komisaře při projednávání pozůstalosti, jež nelze uhraditi podle § 802 obč. zák. a podle § 111 nesp. říz. z pozůstalostní podstaty, ručí osobně dědic, třebas se přihlásil k pozůstalosti podmíněčně. Nesejde na tom, zda pozůstalostní útraty vznikly z části před tím, než se strana účastnila řízení, nanejvýš než podala dědickou přihlášku.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, R I 98/31.)

V pozůstalostní věci, v níž byla pozůstalost odevzdána československému státu jako universálnímu dědici, byly právoplatným usnesením ze dne 27. května 1927 určeny poplatky notáře jako soudního komisaře za projednání pozůstalosti na 11.043 Kč a bylo uloženo eráru republiky Československé, zastoupenému českou finanční prokuraturou v Praze, by poplatky ty zapravil. Erár zapravil na poplatky ty dosud jen 2.660 Kč. Návrh notáře, by nedoplatek 8.383 Kč byl na eráru vymožen, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl s odůvodněním, že se česká finanční prokuratura přihlásila za československý stát k pozůstalosti s dobrodiním inventáře, dědic s dobrodiním inventáře přihlášený ručí podle § 802 obč. zák. za dluhy a za závazky pozůstalosti, tudíž prý i za výlohy projednání pozůstalosti jen do výše hodnoty majetku jemu skutečně připadlého a jen tímto majetkem, a že česká finanční prokuratura v zastoupení československého státu vyrovnala poplatky stěžovatele penězem 2660 Kč, jenž odpovídá hodnotě jmění movitého v tuzemsku uloženého, ostatní jmění že jest v cizině na území Ruska, a jeho hodnota právě tak jako nárok proti sovětské republice na náhradu škody jest dubiosní. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by o návrhu notáře po rozumu § 104 jedn. řádu dále jednal. D ů v o d y: Stanovisko soudu první stolice jest v rozporu se zákonem. V projednávaném případě nejde o pohledávku, již by bylo podřaditi pod ustanovení § 802 obč. zák. Jde tu o poplatky za soudní jednání, provedené notářem jako soudním komisařem: za soupis pozůstalostního jmění a za projednání pozůstalosti, které podle zásady, že náklady soudního řízení má hraditi ten, v jehož zájmu vznikly, jest povinen hraditi československý stát, v jehož zájmu vznikly následkem jeho výmínečné dědické přihlášky k pozůstalosti, byť i pozůstalost byla předlužena, ovšem bez újmy proti třetím osobám poplatky ty si sraziti po rozumu § 111 nesp. říz. z pozůstalostní podstaty. Kromě toho, jak případně stížnost k tomu poukazuje, bylo usnesením ze dne 27. května 1927 právoplatně uloženo československému státu, by poplatky notáře jako soudního komisaře zaplatil. Podle § 104 jedn. ř. o zaplacení poplatků notářů jako soudních komisařů musí býti pečováno z úřadu postupem tamtéž stanoveným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Výrok i důvody napadeného usnesení odpovídají celkem věci i zákonu, opírajíce se zřejmě o právní názor, vyslovený v rozhodnutích bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 2951 a 6479 sb. Glaser-Unger. V nich jest správně vyloženo, že za pozůstalostní poplatky, jež nelze zaplatiti podle § 802 obč. zák. a podle § 111 nesp. říz. z pozůstalostní podstaty, ručí osobně dědic, třebaže podmíněně ze zákona se přihlásivší, protože podle § 24 min. nař. ze dne 3. července 1854, čís. 169 ř. zák. musí útraty, které vzešly z podnětu vystoupení některé strany u soudu, zaplatiti strana anebo její plnomocník, která dala právě svým vystoupením podnět k úřednímu výkonu neb zařízení. Nesejde na tom, zda pozůstalostní útraty vznikly z části ještě před tím, než se strana účastnila řízení, nanejvýš než podala dědickou přihlášku. Podávši ji dodatečně, vstoupila do pozůstalostního řízení, schválila tím — pokud jim snad výslovně neodporovala — mlčky všechna soudem učiněná opatření, a ručí proto za poplatky, které vzešly nejen po jejím vystoupení jako strany u soudu, nýbrž i před tím.

Čís. 10593.

Rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati, zda se usnesení valné hromady družstva nepřičí stanovám.

K protestu proti usnesení valné hromady jsou oprávněni i členové, na jichž vyloučení se sice valná hromada již usnesla, usnesení to však není dosud právoplatné.

Valná hromada stavebního družstva není oprávněna usnésti se na prodeji jediného nájemného domu družstva.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, R I 116/31.)

Rejstříkový soud k protestu členů družstva zrušil usnesení valné hromady družstva, by byl prodán družstevní dům. D ů v o d y: Podle firemních spisů a podle protokolu o valné hromadě ze dne 28. června 1930 bylo na této valné hromadě usneseno proti hlasům stěžovatelů, kteří jsou v soudním sporu o členství v družstvu, by družstevní dům, v němž stěžovatelé bydlí, byl prodán Janu V-ovi ml., synu přededy představenstva družstva Jana V-a st. Stěžovatelé napadají toto usnesení jako neplatné. Jest tudíž rozhodnouti především otázku, zda se může valná hromada v tomto případě na prodeji družstevního domu podle stanov družstva vůbec platně usnésti. Není pochyby, že jde o družstevní nájemní dům, postavený podle § 1 a) stanov pro členy za jich součinnosti (závodní podíly, stavební příspěvky, ručení za závazky dle zásad a výhod družstevních ve smyslu zák. ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., zák. ze dne 22. prosince 1910, čís. 242 ř. zák. a zák. ze dne 20. února 1919, čís. 98 sb. z. a n.) a že se tak stal společným vlastnictvím všech členů družstva, a že nejde o vlastní rodinný dům ve